

KOHTALOKKAAT KÄSIKIRJOITUKSET

TIINA REUNANEN

Kohtalokkaat käsikirjoitukset
Henkisiä matkakertomuksia maailmalta

Tiina Reunanen

**Kohtalokkaat
käsikirjoitukset**

Henkisiä matkakertomuksia maailmalta

Nimikkeen automaattinen analysointi tietojen, erityisesti mallien, trendien ja korrelaatioiden, saamiseksi tekijänoikeuslain 13b § ("tekstin- ja tiedonlouhinta") mukaisesti on kielletty.

© 2026 Tiina Reunanen

Kannen suunnittelu: Tiina Reunanen

Sisuksen taitto: Tiina Reunanen

Kustantaja: BoD · Books on Demand,
Mannerheimintie 12 B, 00100 Helsinki, bod@bod.fi
Valmistaja: Libri Plureos GmbH, Friedensallee
273, 22763 Hampuri, Saksa

ISBN: 978-952-80-1180-4

Sisällysluettelo

Saatteeksi.....	7
Faaraon paluu.....	19
Sydänten sulttaani	63
Nilgiri.....	99
Ninkinanka.....	149
Lalli.....	203
Saunani Gambiassa.....	223
Waiting for Julde.....	265

SAATTEEKSI

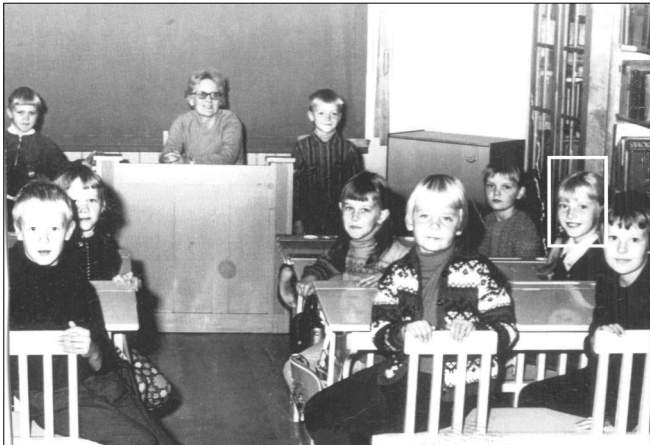
Kun kirjoitin *Kohtalokkaita käsikirjoituksia* vuosien 2005-2026 välisenä aikana, jouduin melkein aina keskelle selittämättömiä tapahtumia ja olin vähällä päästä hengestäni. Tein kirjoituksia työn alla oleviin videodokumentteihin ja ne käsittelivät pääasiassa vanhoja kulttuureita ja niiden uskomuksia, salaisia oppeja ja hengen vaikutusta materiaan. Kuvausmatkat suuntautuivat Suomen lisäksi Egyptiin, Intiaan, Tunisiaan ja Gambiaan.

Lapsen usko

Synnyin Köyliössä Länsi-Suomessa vuonna 1960 ja olin lapsesta saakka kiinnostunut hengellisistä asioista. Ensimmäinen muisto liittyy kuuden päivän sotaan, joka käytiin kesäkuussa vuonna 1967 Israelin ja arabiliittouman välillä. Tuona kesänä vuonna 1967 jolloin olin kuusivuotias muistan rukoilleeni polvillani mummolan vajan takana että Israel voittaisi sodan. Mummo piti vajassa yhtä emakkoa erillään muista sioista ja rukoilin päivittäin sikakarsinan vieressä. Sota jatkui kuusi päivää. Olin käynyt pyhäkoulua ja toivoin että Jeesuksen maa voittaisi arabiliittouman. Ihailin Jeesusta. Israel olikin voittoisa ja valloitti lopulta Siinain, Gazan, Länsirannan, Itä-Jerusalem ja Golanin. Pyhäkoulussa ei tuohon aikaan puhuttu lainkaan gazalaisten oikeuksista.

En tiedä kerrottiinko pyhäkoulussa ristiinnaulitsemisesta mutta ensimmäisen luokan keväällä vuonna 1968 koulussa siitä ainakin puhuttiin. Muistan kun opettajamme kertoi, miten Jeesus ristiinnaulittiin. Aloin itkeä enkä saanut itkuani lainkaan loppumaan. Kansa halusi vapaaksi häijyn rikollisen Barabbaan, eikä Jeesusta. Miksi he halusivat tappaa niin hyvän ihmisen. Itkin ja vaikersin pulpetissani eikä sekään olisi auttanut vaikka opettaja olisi kertonut että syyt olivat poliittiset.

Koulussa oli muutenkin raskasta, ja kun olin kuullut eläkkeistä haaveilin sellaisesta jo seitsemänvuotiaana. En pystynyt syömään kaikkia koulun ruokia ja oksensin usein ruokalassa. Kouluun oli matkaa noin kolme kilometriä ja sinne pyöräiltiin metsän ja muutamien peltoaukeiden halki. Aamulla oli pimeää ja kylmää ja kouluun piti aina ehtiä oikeaan aikaan. Olin oppinut lukemaan, en tiedä milloin, monta vuotta ennen ensimmäistä luokkaa, enkä muista että olisin koskaan edes opetellut lukemista. Koulu oli mielestäni ajan haaskaamista, turhanpäiväistä samojen asioiden jankuttamista ja ruokakin oli pahan makuista.

Yttilän koulu 1968, kuvaaja tuntematon

Mietin uskonnollisia asioita usein ja kaikenlaisiin kysymyksiin etsin vastausta korkeimmilta voimilta tai Jumalalta jonkun merkin muodossa. Esimerkiksi menin pellolle istumaan ja jos tuuli heilutti vaikka heinäkortta jollain tietyllä tavalla se merkitsi että pitää toimia sen mukaan. Koetin myös tietoisesti olla ajattelematta mitään muuta että herkistyisin vastaukselle.

Etsikkoaika

Päädyin opiskelemaan 1980-luvun alussa tekniikkaa Helsingissä. Tietokoneet olivat silloin lähinnä edistyneitä kirjoituskoneita ja tietojenkäsittelylaitteet vaativat valtavia konehuoneita joiden keskusyksiköt työnsivät reikänauhaa toisesta päästä. Asuin Satakuntalaisessa osakunnassa ja toimin osakuntalehden päätoimittajana jota virkaa hoidin antaumuksella. Mietin paljon mikä olisi minun todellinen tehtävä tässä elämässä. Yhtenä päivänä kun kävelimme poikaystäväni kanssa Olympiaterminaalin ohitse, satamassa odotti George Ots -niminen laiva. Ajattelin että minun on lähdettävä pois Suomesta etsimään vastausta tähän elämäntehtäväkysymykseen. Aikaa ei ollut hukattavana, olin silloin 23-vuotias.

Lähdin seuraavalla viikolla Tallinnaan josta jatkoin erään rekkakuskin kyydissä, hän vei kananmunia

Kreikkaan. Ajoimme Puolan ja Tšekkoslovakian läpi ja päätin jäädä joksikin aikaa Budapestiin. Siihen aikaan liftaaminen oli muodissa. Asuin Gellert-vuorella opiskelija-asuntolassa ja kävin unkarilaisten opiskelijoiden kanssa kaikenlaisissa tapahtumissa. Yhdessä tilaisuudessa tutustuin suomenruotsalaiseen valokuvaajaan. Hänellä näytti olevan mukava ammatti. Jos jotain kuvauksellista tapahtui hän napsasi kuvan ja oli siitä ja muutenkin aina iloinen. Ajattelin että tämä olisi yksinkertainen ja vapaa ammatti joka voisi sopia minullekin. Palasin Suomeen neljän kuukauden kuluttua kierrettyäni Kreikan, Italian ja Ranskan ja pyrin Lahden Muotoiluinstituuttiin opiskelemaan valokuvausta. Media-ala alkoi olla silloin trendikästä, hakijoita oli noin 800, joista valittiin yhdeksän oppilasta.

Paatumuksen kausi

Kun sitten opiskelin valokuvausta Lahdessa, huomasin muuttuneeni. Ystäväni olivat ahkeria opiskelijoita mutta myös ahkeria juhlijointa ja olin muuttunut sellaiseksi itsekin. Taideopiskelu oli vauhdikasta menoa, punkmusiikki pauhasi, pokoiltiin ja Eppu Normaalista oli tullut meidän profeettamme. Monilla porisi kotiviini- tai kiljuämpäri opiskelija-asunnon nurkassa. Me emme

muistelleet käytöstapoja ja olimme muutenkin mahdollisia ja kaikkietäviä. Yksi valokuvauksen opiskelijoista tuli kesken opintojen uskoon, hän palautti kaikki koulusta lainaamansa tavarat ja joutui tietenkin sosiaaliseen paitsioon. Jotkut ystäväistäni puhuivat värähtelyistä, energiakentistä ja astrologiasta ja sellaiset puheet olivat minusta silloin aina erityisen ärsyttäviä. Kun sitten valmistuin ja menin Yleisradion Uutis- ja ajan-kohtaistoimitukseen töihin olin jo täysin paatunut ja maailmallinen.

Yhtenä päivänä A-studiossa tehtiin juttua vuosia kestäneestä Angolan sodasta ja tehtävänäni oli hakea sopivaa materiaalia ulkomailta lähetetyistä kuvanauhoista. Kelasin nauhoja edestakaisin kunnes ymmärsin että kuvaaja oli kuvannut maassa makaavan mustaihoisen miehen kuoleman. Mies oli silmät auki ja sitten hänen silmänsä menivät kiinni. Pää retkahti sivuun. Kelasin nauhan taas alkuun ja taas mies oli elossa, hänellä oli silmät auki ja hän katsoi suoraan kameraan. Tämä angolalainen kuoleva nuorimies aloitti yleisradio-persoonallisuuteni murenemisen.

Lopullisesti se mureni kun järjestettiin kansanäänestys liittymisestä Euroopan unioniin loka-kuussa vuonna 1994. Suomi oli kokenut pankkikriisin ja yleinen kanta Yleisradiossa oli hyvin EU-myönteinen. Muutamia EU-kriittisiä toimittajia oli

mutta he tekivät kaikesta muusta juttua kuin jäsenäänestykseen vaikuttavista asioista. Ajankoh-
taisohjelmissa toistettiin taloustoimittajien taika-
loitsua: työvoiman vapaa liikkuvuus, ruokakorin
hinta halpenee, työvoiman vapaa liikkuvuus,
ruokakorin hinta halpenee. Äänestin EU:hun liitty-
mistä vastaan, samoin ajatteli 43 % kansasta.
Vähitellen minulle valkeni mihin osallistuin. Olin
mukana ajankohtaistoimituksen aivopesussa.
Yleisradiossa mieliä muokattiin hienovaraisesti
kiinnittämällä huomio vain tiettyihin kielteisiin tai
myönteisiin asioihin. Katsojat eivät epäilleet
suosittuja uutisankkureita ja luotettavan tuntuisia
toimittajia, jotka tuntuivat olevan kansalaisten
puolella ja uskoivat niin itsekin.

A-Studioossa v. 1994, kuvaaja tuntematon

1990-luvun alussa minulla oli paljon näyttelyitä ja esitystilaisuuksia ja menestyin taiteilijana aika hyvin. Sain näyttelykutsuja tärkeisiin gallerioihin, apurahoja ja stipendejä tuli sopivasti ja huomiota lehdistöltä. Ajattelin että tuhlaan elämäni ja taideuraani Yleisradiossa, jonka todellisuuskäsitykset ja tavoitteet olivat vähintäänkin arveluttavia ja päätin irtisanoa itseni.

Jos kohtalo määrää jotakin eikä itse ymmärrä suuntaa niin korkeimmat voimat ottavat hallintavallan. Asuin silloin Korkeavuorenkadulla Helsingissä ja katselin TV-uutisia kun sitten televisio räjähti kesken uutiskatsauksen. Naapurini sanoi että minun pitää tietää mitä maailmassa tapahtuu ja lainasi matkatelevisionsa. Ei mennyt montaakaan päivää ja sekin hajosi. Sen tilalle miesystäväni toi käytetyn väritelevisioin koska halusi katsoa urheilua ja se rupesi savuttamaan myrkyllistä kaasua kesken Urheiluruudun. Tämä kohtalokas vuosi oli 1997 ja ymmärsin merkeistä ja enteistä että TV ei kuulu enää elämäni. En halua katsoa sitä ja oli hyvä että lähdin Yleisradiosta.

Kun minulla vihdoinkin oli aikaa keskittyä taiteen tekemiseen, huomasin ettei se enää kiinnostanutkaan. Käsitin tarvitsevani apua löytääkseni oikean suunnan ja päätin mennä kysymään selvänäkijältä.

Vilho Raatikaista tapaamassa

Vilho Raatikainen oli maankuulun Aino Kassisen apulainen ja seuraaja. Monet tärkeät henkilöt vierailivat hänen luonaan. Hämärässä vastaanottohuoneessa oli ruumisarkku keskellä huonetta ja kuivuneita kukkia, enimmäkseen ruusuja, pöydillä maljakoissa. Istuin muhkeaan nahkaiseen ruskeaan nojatuoliin ja kysyin jos hän osaisi auttaa mihin suuntaan nyt pitäisi jatkaa elämässä, kun en itse sitä tiennyt. Sen sijaan että olisi ajatellut ongelmiani hän alkoi puhua menneisyydestään ja kertoi, miten hän oli lapsena sairastunut niin ettei pystynyt kävelemään mutta ahkeralla harjoittelulla pääsi Suomen jalkapallomaajoukkueeseen. Yhdellä seinällä oli kuva, missä Vilho poseeraa Pelen kanssa. Vastaanottoon oli varattu noin tunti aikaa ja kun se oli jo melkein kulunut loppuun, Vilho oli puhunut vain itsestään. Muistan, miten pyöritin sormella nahkaisen nojatuolin käsinojan ommeltua nappia ja sitten varovaisesti kysyin jos hänellä olisi hiukan aikaa miettiä ongelmaani. Vilho sulki silmänsä ja keskittyi, sitten hän sanoi että olen hyvä kuuntelemaan ja minun pitäisi kirjoittaa.

Vasemman käden piirroksiset

Vaikka tiesin että kuvataideurani oli loppumassa koetin silti olla aktiivinen ja tein Helsingin

kaupungin taidemuseon kanssa työsopimuksen. Projektin tarkoituksena oli tehdä vasemman käden piirroksia, olen oikeakätinen, ja esittää ne sitten Leena Kuumolan galleriassa Etu-Töölössä, osa töistä jäisi taidemuseon haltuun. Piirrosten piti esittää elämäni eri vaihteita ja arkielämäni yleensä. Tein vasemman käden piirroksia ahkerasti ja vaikka näyttelystä ei välttämättä tullut kovinkaan vaikuttava sillä oli vaikuttavat seuraukset.

Aloin nähdä tulevia tapahtumia etukäteen. Esimerkiksi näin unessa selkeän värikuvan. Kun menin Rikhardinkadun kirjastoon ja vaeltelin hyllyjen välissä ja avasin kirjan, sama kuva, täsmälleen sama kuva, aukeni summittaisesti valitun kirjan sivuilta. Tulevat tapahtumat tulivat unien kautta esille. Joskus näin ulkomailla tapahtuvan lento-onnettomuuden ennen kuin se tapahtui ja kun tapaninpäivän tsunami iski olin nähnyt ahdistavia painajaisia suuresta aallosta monta kertaa ennen sitä.

Vasemman ja oikean aivolohkon tehtävät ovat eriytyneet, oikea aivopuolisko jota harjoitin ja jonka piti tehdä minut uudelleen luovaksi, liittyy myös intuitioon ja selvänäköön. Kuumolan näyttelyn jälkeen en osallistunut näyttelytoimintaan pitkiin aikoihin ja seuraavat vuodet olivat helppoja. Näin unia, kävin Kaivopuiston rannassa kävelemässä, järjestin työkseni etnomusiikkikon-

Kohtalokkaat käsikirjoitukset vie lukijan matkalle menneeseen maailmaan ja esittelee tapoja ja kulttuureita jotka ovat useimmille vieraita. Kirja käsittelee ennakkoluulottomasti mitä mielikuvituksellisimpia väitteitä ihmisen olemuksesta. Kirjoitusten yhteinen tekijä on Tiina Reunasen tekeillä olevat dokumentit joita kuvatessa tapahtuu monenlaista selittämätöntä ja usein hän on vähällä päästä hengestään. Kokoelmassa tutkitaan Egyptin, Intian, Länsi-Afrikan, erityisesti Gambian kulttuureita, Suomen esihistoriaa ja islamilaisia mystikoita faktaa ja fiktiota yhdistäen. Kirja on samalla kertomus tekijän henkisestä kehityksestä tai kehittymättömyydestä ja sitkeästä etsinnästä löytää oma elämäntehtävä. Kannen maalaus on Christine de Pizanin kirjasta Le Cent Ballades. Taiteilija on tuntematon maalari 1400-luvun alun Pariisista.

